

„Vrni, kar si ukradel!“ bile so jedine besede, s katerimi je ta sprejel Tončka.

„Gospod, jaz nisem ukradel ničesar“, tajil je ta.

Milček pa je stopil v kot, grizel se v ustnice in čakal, kaj bo iz tega.

Ko je Tonček vstrajno tajil, reče mu gospod Stanič kratko in odločno: „Da si ti ukradel denar, ne dvomim; zato izgubita od danes službo ti in tvoj oče. Takih ljudi jaz ne bom redil. Kar si ukradel, bodi vama za odškodnino, ker takoj izgubita zaslužek.“

Gospod Stanič pokaže dečku vrata in jih zapre za njim. Potem stopi nazaj v sobo, pogleda še jedenkrat na mizo, kjer je ležal prej denar, potem pa zamrmra: „Vse nepoštene in zapravljive delavce izženem iz tovarne. Saj še poštene nimajo dostikrat kruha.“

Milček pa je hodil ta dan pobit po sobah. Pekla ga je hudo vest. V žepu je tiščal ukradeni denar, in stokrat sklenil, da ga bo dal nazaj, kjer ga je vzel, pa vedno se je premislil iz strahu pred kaznijo in sramoto.

(Dalje prihodnjič.)

V g o z d u.

Cvetoči maj	Le jedno, dve,	Teh dreves . . .
Prinesel je	Kako okusne	Temine me
Na zemljo raj.	Smo, sladke.“	Obkrožajo . . .
In ptičice	In veverica	A vejice
Zapele so	S smreke tam	Me božajo,
In cvetke nam	Se norca dela:	Prijazno me
Vzcvetele so.	„Kumek, kam ?	Tolažijo
Lehák šepet	Če moreš, pa	In pot domov
Gre skozi gozd,	Ujemi me	Mi kažejo:
V srce zaveje	In v torbi s sabo	Pred mano se
Nam radost.	Vzemi me!“	Razmikajo,
Aj, z Bogom hram	In če potekel	Za mamó spet
In pusta peč!	Si za njo,	Se stikajo . . .
Na polje zdaj	Se zahablja:	Prijateljice,
In v gozd šumeč!	„Ho ho ho ho!“	Hvala vam;
Pravljic ne bomo	Po deblu gor	Zdaj vidim že
Slušali,	Je šinila,	Domači hram . . .
A bomo jih	Med vejami	
Okušali.	Izginila,	„Pa kje si bil,
	In zdaj je tu	Porednež tak,
Maline črne	In zdaj je tam,	V ta pozni mrak ?
Vabijo:	A ti ne veš,	Kaj ni te strah ?“
„Ná nas in jej!“	Ne kod, ne kam!	
In če mudi	Da, kod od tod	„Strah ? Mene ? Ah!
Ti se naprej,	Domov je pot ?	Saj komur gozd
Zagrabijo	Tako temný,	Prijazen je,
Ti plašč: „No, daj,	Tako strašnó	Neznana mu
Pokusi vsaj	Je sredi resnih	Bojazen je!“

Smiljan Smiljanič.

